

המדיר פרק שביעי כתובות

עד.

עין משפט נר מצוה

לח א מיי פיד מהל
 יפס הל' טו סמג
 עשין כז טושיע' אהיע פי'
 קטט סמי' מד:
 לו ב מיי סס' ה' כד
 טושיע' סס' טע"י:
 לו ג מיי פ"ז מהל'
 אשות ה' כג סמג
 עשין מה טושיע' סס' פי'
 כח טע"י טו:
 לח ד מיי' וסמג סס'
 טושיע' סס' פי' לח
 טע"י לה:
 לח ה מיי' וסמג סס'
 טושיע' סס' פי' לח
 טע"י ט וסמג סס' טו
 כהג"ה:

תוספות ר"ד

א"ר כהנא משמיה דעולא
 המקדש על תנאי ובעל
 צריכה גט ממנו פי' שמחל
 תנאו אשכיל שאין אדם
 עושה בעילתו בעילת זנות
 ולאפוקי מהאי תנא דארי'
 אמר שמואל משום ר"י
 והיא לא נתפשה אסורה
 הא נתפשה מותרת ויש
 לך אחות שאע"פ שלא
 נתפשה מותרת ואיזו זו
 שקדושה קידושי טעות
 על מנת שיהיה מורכב על
 חיה כהמטות והולכת לה
 והיא כרב כהנא דקאי כרב:
 על מנת שאין בה מומין
 וכי' אי קשיא טעמא
 דאני בהדה הוא דלא
 הוי קידושין הוא סתמא
 הוי קידושין ולי' אהו
 קידושי טעות ולעיל בפי'
 אע"פ אמרו ארוסה אינה
 אוכלת בתרומה משום
 סמפון דילמא אי משתבח
 בה מומין הוי פקח טעות
 ולא הוי קידושין י"ל
 ורדאי בשאר מומין כגון
 הני דתנן שכל המומין
 הפוסלין ככהנים פוסלין
 אבל במומי המפטרין כגון
 ריח הפה וריח החוטם
 או מכות שבגופה אפי'
 מסתמא הוי פקח טעות
 ועליוהו אמרי' חיישינן
 משום סימפון. (הרב פי'
 שאין לחלק בין מומין
 למומין בענין זה אלא כך
 תי' קשיא זו מאי דאמרי'
 הכא במתני' טעמא דאתני

משום רבי אליעזר אמרו חוללת ולא מתייבמת. אף בשהחזירה כשהיא גדולה פליג ואלו במגרש גדולה והחזירה וטעמיה משום דגזר זה משום יתומה צמיי האב: והא הכא. גבי החזירה כשהיא קטנה וגדלה אאלו: **דטעות אשה אחת היא.** טעות קידושי קטנה: אלאמי רבנן מתייבמת כולל כי צעל משגלה לשם קדושין צעל וקס"ד הוא הדין לטעות נדרים: ה"ג הפס היינו טעמא אדם יודע שאין קדושי קטנה כלום אצל קדשה על תנאי ובעל דעתיה אסתא. ולא גרסינן צהא קמיפלגי דהא ר' אליעזר צמגרש את הגדולה נמי אמר דכי החזירה אסורה לייבם דטעמא לאו משום קדושי טעות הוא. ומאן דגרסי' לה מפשט דהאי משום ר' אליעזר אמרו דצרייתא אהחזירה כשהיא קטנה וגדלה אאלו הוא דפליג ולית ליה לתנא דצרייתא אליבא דר' אליעזר ה' לתנא דמתניתי' דבמות (קט). דאמר דצמגרש גדולה והחזירה נמי אסר רבי אליעזר: **אסמך נמי.** כרצה דאמר צטעות אשה אחת גרידתא אין צריכה הימנו גט: **שנסכוין הוא.** לחליצה: **ע"מ שספן כו'.** ואע"ג דלא יהבה כשרה: **שפיר קאמרת.** בתמיה. דטעמא דהכא לאו משום דאחליה לתנאה הוא אלא משום **מהיכן מרעין מתנאי בני גד ובני ראובן.** דלא יעברו ומתם וחס לא יעברו ונאחזו צמוכס (במדבר נג): **דאפשר לקיומיה.** למעשה של תנאי דהיינו ונתתם: **על ידי שליח.** כי התם שהי משה צוה ליהושע לתת להם את הארץ שהיה שלוחו של משה ונתנה להם אצל חליצה אי אפשר לקיימה על ידי שליח אין יכול לומר לשלוחו אם תתן לך פלוני מתמים וזו חלוץ לה הלכך לאו תנאה הוא לצטל החליצה: **והא ביאה.** הצועל לשם קדושין: **וקא הוי תנאיה סתאה.** כדאמרינן לעיל (ה) הריני צועליך על מנת כו': **דאיפקוש הויות.** והיתה לאיש אחר (בדריס כד) כל היות קידושין צממע כסף וטטר וציאה כי היכי דמהני תנאי צקידושי כסף וטטר דאפשר לקיומיה על ידי שליח מהני נמי צביאה: **צמלוה.** שמחל לה מלוה שחייבת לו ואמרינן צקידושין (דף ו) לחינה מקודשת דמשום דמעשה שלוחתה ניתנה להוצאה וצרותה קיימא והשתא לאו מידי היכי לה: **לריכה הימנו גט.** ופילו הטעמו צמנאי דאין אדם עושה צעילתו ונות'': **רבי אמי פליג אדרבי אלעזר** ואמר המקדש צפחות משה פרוטה ובעל הוא דצריכה גט אצל ובעל אינה צריכה הימנו גט. מאי טעמא צהא הוא דלא טעי להיות סבור שפחות משה פרוטה יהיו קידושין הילכך גמר ובעל לשם קידושין: **אצל צהנך טעי.** כסבור יודעת היא שאין עליה נדרים לך היא נשאת וכי צעיל אדעתא דקידושי קמאי צעיל ולא לשם קידושין. צמלוה לאו הכל צקיאין צהלכות קידושין: הלכה

משום רבי אליעזר אמרו חוללת ולא מתייבמת והא הכא דכטעות אשה אחת דמי ופליגי התם נמי בהא קמיפלגי מר סבר אדם יודע שאין קידושי קטנה כלום וגמר ובעל לשם קידושין ומ"ס אין אדם יודע שאין קידושי קטנה כלום וכי קא בעל אדעתא דקידושין הראשונים קא בעל אחר גמרי אמר רב אחא בר יעקב אמר רבי יוחנן המקדש על תנאי ובעל (דברי הכל) אינה צריכה הימנו גט איתיביה רב אחא בריה דרב איקא רב אחתיה (חליצה מוטעת כשירה איזו היא חליצה מוטעת אמר ריש לקיש כל שאומר לו חלוץ לה ובכך אתה כונסה אמר ר' יוחנן אני שונה בין שנתכוונה הוא ולא נתכוונה היא בין שנתכוונה היא ולא נתכוונה הוא חליצתה פסולה עד שיתכוונו שניהם ואת אמרת חליצתה כשרה אלא אמר רבי יוחנן כל שאומר לו חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זו אלמא כיון דעבד מעשה אחולי אחליה לתנאיה הכא נמי כיון דבעל אחולי אחליה לתנאיה א"ל בר בי רב שפיר קא אמרת מכדי כל תנאי מהיכא גמרינן מתנאי בני גד ובני ראובן תנאה דאפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם וקא הוי תנאה דלא אפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם לא הוי תנאה והא ביאה דלא אפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם וקא הוי תנאה התם משום דאייתקושה היות להדדי אמר רב עולא בר אבא אמר עולא אמר רבי אלעזר המקדש במלוה ובעל יעל תנאי ובעל בפחות משה פרוטה ובעל דברי הכל צריכה הימנו גט אמר רב יוסף בר אבא אמר רבי מנחם א"ר אמי המקדש בפחות משה פרוטה ובעל צריכה הימנו גט בהא הוא דלא טעי אבל בהנך טעי אמר רב כהנא משמיה דעולא המקדש על תנאי ובעל צריכה הימנו גט זה היה מעשה ולא היה כח בחכמים להוציאה בלא גט לאפוקי מהאי תנא דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך אחת שאף על פי שלא נתפשה מותרת ואיזו זו שקדושה קידושי טעות שאפילו בנה מורכב על כתיבה

המקדש צמלוה או על תנאי ובעל אינה צריכה גט אצל ובעל אינה צריכה הימנו גט. מאי טעמא צהא הוא דלא טעי להיות סבור שפחות משה פרוטה יהיו קידושין הילכך גמר ובעל לשם קידושין: **אצל צהנך טעי.** כסבור יודעת היא שאין עליה נדרים לך היא נשאת וכי צעיל אדעתא דקידושי קמאי צעיל ולא לשם קידושין. צמלוה לאו הכל צקיאין צהלכות קידושין: הלכה

אלעזר דברי הכל צריכה גט דצרי הכל משמע דליכא מאן דפליג דכי האי גוונא פריך לעיל הש"ס אריכה ויש לומר דלעיל דחיי פריך משום דיעד צביי דמסבדת עצמו היה רבה אומר כן ולא מקבלה אצל הכא רבי אלעזר אומר כן מקבלה דצבעל מודה שמואל וסבירא להו לרב ושמואל כמאן דאמר קנו ואם תאמר לרב מיקשי למאן דאמר לא קנו ואפילו למאן דאמר קנו שמח לא סבר כרב דוקא צבעלו קנו משום דאין אדם עושה צעילתו ונות ויש לומר דאפילו מאן דאמר לא קנו מני סבר כרב צקידש על תנאי משום דאחולי אחליה לתנאיה וחיילי קידושי כסף אצל הכא לא מני למיהוי קידושין על ידי מחילה וקדשה צטעות היינו טעות דפחות משה פרוטה וזהא לא אמרינן דבעל לשם קדושין ובהך סברא מרנך הש"ס פלוגתמיהו דרב ושמואל צפרק צית שמאי (בימות קי. וסס) ואין להקשות לרבי אלעזר דאמר דצבעל מודה שמואל היכי מוטיבין לעיל ממתניתין לשמואל דאותצוה משום דמתניתין משמע כנסה סתם צלל צעל:

המקדש במלוה. פי' צקונט' שמחל לה המלוה שהיתה חייבת לו ולפירושו צריך לחלק צין מקדש צמחילת מלוה למקדש צנהגת צמחילת מלוה דמקודשת כדאמרינן צפ"ק דקדושין (דף ו) ולרבינו יצחק אין נראה דשמח אין לחלק והכא יש לפרש דמייירי כגון דאמר לה התקדשי לי צמעות מלוה שאת חייבת לי דהתם ודאי אינה מקודשת: **דברי הכל** צריכה הימנו גט. ולא פליגי רב ושמואל אלא צכנסה ולא צעל ופליג אלא צי' אע"ג דגבי קטנה שלא מיאנה קאמר שמואל (ה) דחינה צריכה גט ממנו התם ליכא צעילת ונות אפילו לא יבעל לשם קידושין דהא איכא קידושין דרבנן ואם תאמר והא פליגי נמאי לעיל צבעל אי קנו אי לא קנו צפחות משה פרוטה א"כ היכי קאמר רבי אלעזר דברי הכל צריכה גט דצרי הכל משמע דליכא מאן דפליג דכי האי גוונא פריך לעיל הש"ס אריכה ויש לומר דלעיל דחיי פריך משום דיעד צביי דמסבדת עצמו היה רבה אומר כן ולא מקבלה אצל הכא רבי אלעזר אומר כן מקבלה דצבעל מודה שמואל וסבירא להו לרב ושמואל כמאן דאמר קנו ואם תאמר לרב מיקשי למאן דאמר לא קנו ואפילו למאן דאמר קנו שמח לא סבר כרב דוקא צבעלו קנו משום דאין אדם עושה צעילתו ונות ויש לומר דאפילו מאן דאמר לא קנו מני סבר כרב צקידש על תנאי משום דאחולי אחליה לתנאיה וחיילי קידושי כסף אצל הכא לא מני למיהוי קידושין על ידי מחילה וקדשה צטעות היינו טעות דפחות משה פרוטה וזהא לא אמרינן דבעל לשם קדושין ובהך סברא מרנך הש"ס פלוגתמיהו דרב ושמואל צפרק צית שמאי (בימות קי. וסס) ואין להקשות לרבי אלעזר דאמר דצבעל מודה שמואל היכי מוטיבין לעיל ממתניתין לשמואל דאותצוה משום דמתניתין משמע כנסה סתם צלל צעל: